

РЕШЕНИЕ

№ 8499

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13019** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.10 (ЗСПД).

Образувано е по жалба на Н. И. М. А., ЕГН [ЕГН], гражданка на С., чрез адв. В. П., с посочен съдебен адрес Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/7252/02.12.2025г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., към ре отпускане на еднократна помощ по чл.6 от ЗСПД.

Иска се отмяна на акта, тъй като:

Основанието - липса на статут на постоянно пребиваваща в РБ на жалбоподателката е в пряко против договорите по които РБ е страна/непосочено кои/, правото на ЕС/непосочено кое/ и специалният ЗУБ. Твърди КРБ. Успоредно с това и предвид разрешеното постоянно пребиваване в страната, този извод е в нарушение на Нормата на чл.3 т.5 от ЗСПД приложено от органа е в противоречие с чл.2 от Конвенцията на ООН за правата Твърди се още, че правото на помощ произтича директно от чл.28 пар.1 от Директива 2008/43 и чл.29 пар.1 от Ответната страна - Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – р-н С., към Регионална Дирекция С.-г процесната жалба с аргументи, аналогични с изложените в оспорваният акт.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, съобразно разпор ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10 ал.5 от ЗСПД, в съответствие с изискванията на чл. на разглеждане по същество.

За да постанови отказ от предоставяне еднократна месечна помощ за деца на жалбоподателката, директор С., към Регионална Дирекция С.-град е приел, че семейството не попада сред кръга лица, посочен граждани, съгласно чл.3 т.3 ЗСПД, членовете на семейството са граждани на друга държава по чл.3 т.5 З

международни договори за социална сигурност със С.. По аналогичен начин не отговарят и на условията на По същество на спора и с оглед твърденията на страните и събраните доказателства, Административен съд С Производството е започнало по заявление-декларация вх. № ЗСПД/Д-С-СК/7251/28.11.2025г. за отпускане н по чл.6 ал.1 ЗСПД за детето А. Д. Х., като в рамките на производството е извършен предварителен контрол з към спора доказателства.

В този смисъл не се установява допуснато нарушение, изразяващо се в ограничаване правата на страната н нито такива от абсолютен процесуален характер.

Успоредно с това, следва да се приеме, че процесната Заповед е постановено от компетентен орган и в изиск

В съответствие с изискванията на приложимият материален закон, следва да се отбележи:

Съгласно чл.32 ал.3 от ЗУБ, чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чу Република България.

По силата на чл.3 т.5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди гражда постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено който Република България е страна.

В конкретният казус, правното основание на пребиваването на жалбоподателката е предоставен хуманитарен От друга страна, разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД сочи ограничение относно лица, които имат право на с чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в стр е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. По делото между България и С., който да урежда отпускането на семейни помощи.

По силата на чл. 29 пар.1 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и Съвета, държавите-членки гарантират на ли закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социа им.

Следва ясно да се посочи,че тази директива е директива изменяща отчасти 2004/83/ЕС видно от изрич преамбюла на Директива 2011/95/ЕС,като видно от таблицата за съответствие нормата на чл.28 пар.1 о съдържанието на чл.29 па.1 от Директива 2011/95. В този смисъл твърдението за жалбоподателя за нарушение от юридически,така и в чисто технически аспект.

На следващо място - Разпоредбата на пар.2 на посочената съюзна разпоредба, предвижда, че чрез дерогация държавите-членки могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им.

Така, макар на пръв поглед да изглежда, че е налице колизия между националната и съюзната разпоредб практика, Съдът на ЕС е имал възможността да се произнесе, че:

„ Рисквете от влошаване на здравословното състояние на гражданин на трета страна, които не произти грижи, срещу които разглежданото в главното производство национално законодателство предоставя защит посочената директива, тъй като посегателствата, дефинирани в тези разпоредби, са съответно смъртно нака срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен и Член 15, буква б) от Директива 2004/83 дефинира тежкото посегателство, свързано с подлагането на гра произход, на изтезание или на нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

От тази разпоредба произтича ясно, че тя се прилага само за нечовешкото или унизително отнасяне по прозход. От това следва, че законодателят на Съюза е предвидил предоставянето на субсидиарна закрила са налице в страната на произход на молителя.

...

Следователно резервата, съдържаща се в член 3 от Директива 2004/83, не допуска приемането или за предоставящи предвидения в нея статут на лице, което може да получи субсидиарна закрила, на граждани риска от влошаване на здравословното му състояние в резултат от липсата на подходящо лечение в странат съвместими с директивата“./виж Решение от 18 декември, 2014г. по дело С-542/13, М. М'В., ECLI:EU:C:201

В процесният казус,безспорно е,че жалбоподателката и децата и са получили хуманитарен статут/служеб

разглеждане на адм.д. № 13018/2025г. на АССГ/.По делото липсват данни за молителката да са налице при произтичащи от заплаха, насилие, посегателство, политическа репресия,изтезания, нечовешко или унижително поведение. В този смисъл следва да се приеме, че жалбоподателката не попада в предметният обхват на Директивата за разпоредите от посоченият акт на вторичното право на ЕС е неоснователно.

На следващо място, преследваният с директивата ефект/независимо от нейната приложимост/ е тъждествен за правата на детето.

В тази връзка следва да се посочи:

На основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, настоящият състав счита, че ограничението от ЗСПД следва да получи различен прочит произтичащ от текста чл. 27, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991г.-ДВ,бр.32 от 23.04.1991 г. В сила от 3.07.1991 г./

Съгласно чл.1 от Конвенцията "дете" означава всяко човешко същество на възраст под 18 години освен ако пълнолетието настъпва по-рано.Текста на чл.2 от посочената Конвенция ясно предвижда, че държавите - страни по Конвенцията, са длъжни да гарантират правата, предвидени в тази Конвенция, на всяко дете в пределите на своята юрисдикция без каквато и да е дискриминация по кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалния произход, инвалидност,рождение или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници.

От своя страна, нормата на чл.4 гласи, че държавите - страни по Конвенцията, са длъжни да предприемат административни и други мерки за осъществяване на правата, признати в тази Конвенция. По отношение на правата държавите – страни по Конвенцията, предприемат такива мерки в максималната степен, възможно е, когато е необходимо, в рамките на международното сътрудничество.

В този смисъл следва да се приеме, че децата на жалбоподателката спадат сред обхвата на закрилата на посочената Конвенция. Посочената Конвенция обаче не съдържа клаузи и уговорки пораждащи задължение за страните за преохрана на детето. В частност и нормата на чл.7 от Конвенцията регламентира изрично задълженията за договарящите се страни след раждането му и от рождение има право на име, правото да придобие гражданство и доколкото е възможно от своите родители.Също така – зачитане самоличността му/чл.8/, да не бъде разделяно от родителите си/чл.9/, разглеждане молбите за събиране на семейство/чл.10/,борба с незаконното прехвърляне на детето/чл.11/,на изразяване на възгледи и мнение/чл.12 и чл.13/ и прочее. По-нататък конвенцията регламентира закрилата на детето за развитие,образование,здравни услуги, закрилата на деца с особени потребности, право на отпих,почивка и игра,накратици,закрила срещу експлоатация – във всеки аспект и срещу изтезание, и т.н. и т.н. все права относно детето и към самото му раждане.

В настоящият казус обаче процесната Конвенция не съдържа никаква уговорка или клауза, дори такава изглеждаща при тълкуване и прилагане, която да регламентира предоставянето на помощ като процесната. Безспорно е още, че Конвенцията е ратифицирана от България и С. в материята.

В този смисъл и като е установил посочените обстоятелства и приложил нормата на чл.3 т.5 от ЗСПД от 2025г. допълнение е посочено още,че детето не е български гражданин,основание по чл.3 т.3 от ЗСПД,което обстоятелство е

С оглед гореизложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.четвърто от АПК, Административен съд София – I

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. М. А., ЕГН [ЕГН], гражданка на С. против Заповед № 3СПД/Д-С-СК/7252/02.12.2025г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., към регионална дирекция С.-град

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия:

